

— „Азъ съмъ Лисана — хитрана, пуснете ме да прѣнощувамъ у васъ.“

— „У насъ и безъ тебе е тѣсно.“

— „Не се безпокойте, нѣма да ви притѣснявамъ. Азъ ще легна на миндерчето, опашката ми — подъ миндерчето, а агнето — подъ собата.“

Пуснали я.

Легнала Лиса на миндерчето, опашката ѝ — подъ миндерчето, а агнето — подъ собата. Станала Лиса на сутринята, изяла агнето и дума :

— „Дѣ ми е агнето! Агнето си искамъ — за него и невѣстата не бихъ взела!“

Нѣмало що да прави селянинътъ, да я помири трѣбвало да даде за агнето невѣстата.

— „Ами какъ ще я носишъ, кума?“ попита селянинътъ.

— „Тури я въ чувалъ“, отговаря Лиса.

Селянинътъ изхитрувалъ, — турилъ въ човала кучката. Приготвила се Лиса за пжтъ, нарамила човала, върви и говори :

— „Невѣсто, невѣсто, попѣй ми пѣсничка!“

Кучката зарѣмжала изъ човала. Изплашила се Лиса, зарѣзала човала съ кучката и бѣжъ да я нѣма. Колкото вие сте я видѣли, толкова и азъ!

